

НОЕВ КОВЧЕГ

Изпраща ги с чисти души. Втрива билкови отвари в сухите им кожи. Олюлява вкочанените им тела в ритуалния танц към отвъдното. Полага мъртвешките трупове в земята. Мълви цигански благословии. Говори им. Като залости вратата към земния свят и отвори оная към черната бездна, дълбока тъга го застига. Зашива дупки в земята, но отваря нови в душите на живите. Гробаря Черген го търсят само като умре някой – да го облече, да му изкопае гроба и да го зарови. Казват, че той за друго не става. Като чумав го гледат. Ни на празненства, ни на сватби го канят. Щял да донесе смърт. На лошо било в къщата да ти влезе гробар, на всичкото отгоре и циганин.

Езра изравяше купчината с цървули. Мерил бе много обувки на мъртвите, които Черген погребваше. Крачеше смело в стъпките на смъртта. Преддверието към она свят го пазеше жив. Никой нямаше да го търси на гробището. Никой не ходеше при смъртта, без тя сама да го е повикала. Евреинът Езра живееше на гробищата отскоро. Циганинът го укриваше в задната стая. Там складираше парцали и старите дрехи на мъртвите. Вонеше на кисело и на смърт.

Черген зяпаше момчето право в разпорената му шаячна дреха. На мястото на звездата сега зееше дупка. Преди Черген да го срещне, звездата още тежеше на гърдите му. Когато вървеше по улиците, Езра се опитваше да я скрие. Скръстваше ръце пред гърдите си и я прикриваше. Въпреки това хората го разпознаваха. Всички знаеха кой е. Сякаш нацистите го бяха жигосали по лицето с вряла метална еврейска звезда. Езра беше едва на седемнайсет. По-малките от него вярваха в историите за „далечното пътешествие“ от Пирот към Полша. По-големите знаеха истината, но никога не я изричаха на глас. А той не беше нито дете, нито възрастен.

Преди март четиридесет и трета мъкнеше ковчези до църквата. Страх го бе не от мъртвите, а от живите. С още няколко евреи носеше умрелите към гробището. За Езра всички бяха човеци – сърби, турци, германци. Склопяваше очите им с молитва. Не презираше дори и нацистите. Влачеше труповете при Черген на гробището и двамата ги подготвяха за она свят.

В онова мъгливо мартенско утро на четиридесет и трета германците строиха всички евреи в остри редици. Грубо и машинално извиваха китките с номерата им. Вагоните чакаха и настървено блъваха въглищна пара. Черген също беше там. Викаха го само за смърт. Нацистите не искаха да мърсят ръцете си с еврейска плът. Затова бяха Черген и останалите мъже, превърнати в насилствени съучастници. Трябваше да набутат безкрайната маса евреи във вагоните. Да ги натикат в еднопосочния влак към смъртта. Гробарят забеляза момчето. Езра чакаше реда си в края на последните редици. Не откриваше с поглед семейството си. По-възрастните бяха чак отсреща, пред локомотива. Германските войници обикаляха под строй, следяха всички. Но Езра бе в дъното на морето от осъдените на смърт души. Когато войниците разменяха постовете си, той прилекна инстинктивно и след миг се озова зад ъгъла. Скри се в един от ковчезите, донесени на гарата от Черген по поръчка на нацистите. В ушите му отекваха писъци и молитви. Ясно разпознаваше гласовете на майка си Ахава и дядо си Шаил. Жестоките удари падаха и върху неговите рамене. „Вълнуващото пътешествието“ се превърна в гнило усещане. Майките безуспешно закриваха очите на децата. Деряха с нокти по металните стени на вагоните. Като слепци се свличаха по вкочанените подове на влака. С тела затискаха въздуха и се давеха премазани едни в други. Влакът изсвири страшно и потегли.

Езра се вцепени от ужас. Не усещаше земя под тялото си. Носеха го нанякъде. После го стовариха грубо. Дишаше трудно. Мислеше си, че вече е на два метра под земята, когато Черген отвори капака. Оттогава ковчегът се превърна в негово тайно

убежище. Денем полагаше мъртъвци в земята. Нощем спеше в ковчега. Когато беше най-тъмно, сенките на сигурно вече покойните му близки изпълзяваха изпод дъските на ковчега. Силуетите им се гънеха по стените му, увиваха тела между процепите и чертаеха картини от миналите дни. Майка му месеше хала. Пееше. Нежните ѝ ръце галеха тестото и го оплитаха. Ето го и дядо му Шаил. Викаше го на оня свят. Да са заедно. Понякога нощем Езра пристъпваше плахо в градините на смъртта, но винаги се връщаше при живите. Беше избран. Избран да бъде спасен. Избран да остане.

Милица Ивайлова Иванова
ЛК „Касталия” при ЦПЛР-ОДК, гр. Варна
р-л Магдалена Маркова
0878126046; lkkastalia@gmail.com
Първа езикова гимназия, 11 клас